

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Jasik mini s.r.o.**, IČO 04798791, sídlem Plzeňská 429/245, Praha 5, zastoupená Mgr. Janem Boučkem, advokátem, sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. července 2019 č. j. 84/2019-190-TAXI/3, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. dubna 2022 č. j. 8 A 115/2019 - 52,

t a k t o :

- I.** Výroky II a III rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. dubna 2022 č. j. 8 A 115/2019 - 52 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Ve zbývajícím rozsahu **se kasační stížnost zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 16. července 2018 č. j. MHMP 1105822/2018, jímž byla žalobkyně, která při provozování taxislužby používá aplikaci Uber, uznána vinnou z přestupků podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, neboť nezajistila, aby byl v jejím vozidle taxislužby doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie [§ 35 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 2 zákona o silniční dopravě] a aby řidič vozidla řádně obsluhoval taxametr [§ 35 odst. 2 písm. r) ve spojení s § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě], vozidlo navíc nebylo řádně označeno střešní svítilnou s nápisem TAXI a obchodním jménem žalobkyně [§ 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě]. Za popsané přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 70 000 Kč.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, již se domáhala jeho zrušení, popřípadě alespoň změny výše uložené sankce.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v návěti zamítl žalobu (výrok I) a snížil pokutu uloženou žalobkyni na 35 000 Kč (výrok II); výrokem III rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zejména s ohledem na společenskou škodlivost jednání žalobkyně vyhodnotil pokutu uloženou ve správním řízení jako zjevně nepřiměřenou. Porovnal ji s pokutami, které žalovaný uložil za mnohem závažnější a společensky škodlivější jednání (taxikářů, kteří prakticky „okrádali“ své klienty). Přestupky žalobkyně byly spíše administrativního rázu, spotřebitele nijak nepoškodily, fakticky došlo pouze k narušení soutěžního prostředí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Upozornil na jeho vnitřní rozpornost. V případě, že městský soud vyhověl návrhu na moderaci sankce, neměl žalobu zamítnout, nýbrž jí měl částečně vyhovět.

[5] Stěžovatel dále namítl, že městský soud bez důkladnějšího zdůvodnění označil přestupky žalobkyně za méně závažné než jednání dopravců v „klasické“ pražské taxislužbě. Pominul však, že tento případ se liší od všech ostatních případů souvisejících s používáním aplikace Uber, které též senát projednával v nedávné době. Závěry městského soudu neodpovídají skutkovým okolnostem případu, byly zkopírovány z jiného rozhodnutí. Stěžovatel nesouhlasí ani s obecným východiskem, že jednání žalobkyně bylo méně závažné než jednání, kterého se dopouštěli dopravci v „klasické“ pražské taxislužbě. Pro moderaci sankce soudem je nutné, aby nepřiměřenosti pokuty dosáhla parametru nezákonnosti. Úkolem soudu není hledání „ideální“ výše sankce. Z rozhodovací praxe osmého senátu městského soudu vyplývá, že obecně považuje pokuty ukládané dopravcům využívajícím aplikaci Uber za neadekvátní a nespravedlivé a se šablonovitým odůvodněním je snižuje vždy (s jednou výjimkou) na polovinu. Stěžovatel upozornil, že dopravci využívající tuto aplikaci masivně porušovali zákon o silniční dopravě, v důsledku čehož měli neoprávněnou konkurenční výhodu na trhu, nižší náklady a násobně nižší riziko kontroly. Právě vysoká četnost porušování zákona, společně s téměř nulovým vlivem již uložených sankcí za provozování taxislužby nevidovaným vozidlem na jednání dopravců, vedla k postupnému zvyšování pokut. Městský soud opomněl, že žalobkyně a další dopravci významně narušovali podnikatelské prostředí a poškozovali ty, kteří právní předpisy dodržovali. Žalobkyně vozidlo řádně neoznačila a nevybavila taxametrem (ten ve vozidle sice byl, ale nebyl vůbec zapojen), čímž neoprávněně ušetřila vstupní náklady a získala výhodu na trhu za nízkého rizika kontroly. Její jednání nelze považovat za pouhý administrativní delikt, který by byl méně závažný než jednání klasických taxikářů, na které odkazoval městský soud. I když cílem žalobkyně nebylo okradení cestujících, skutkové okolnosti případu neodůvodňují uložení třetinové až poloviční pokuty oproti těm, kteří neobsluhovali taxametr s cílem poškodit cestující. Městský soud upřednostnil prospěch služby Uber pro cestující před povinností státu zajistit rovné podnikatelské prostředí a vynucovat dodržování zákona.

[6] Stěžovatel též upozornil, že jiné senáty městského soudu i Nejvyšší správní soud v minulosti neshledaly na pokutách v podobné výši nic nezákonného. Nepovažuje za možné, aby se nyní jeden senát takto odchýlil a uložené pokuty moderoval, navíc mechanickým snižováním pokuty vždy na polovinu bez zohlednění škodlivosti konkrétního jednání (toto kritérium navíc neaplikuje zcela konzistentně).

pokračování

[7] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je částečně důvodná.

[9] Podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítaným rozporem v prvních dvou výrocích rozsudku městského soudu: *I. Žaloba se zamítá. II. Žalobci uložená pokuta se snižuje na částku 35 000 Kč.*

[11] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud žalobce uplatní společně návrh na zrušení, potažmo vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí i návrh na moderaci uložené sankce, má žalobní petit eventuální povahu (rozsudek ze dne 26. července 2007 č. j. 6 As 39/2006 - 45). Žalobce se tedy primárně domáhá zrušení rozhodnutí o přestupku, a teprve pro případ, že by s tímto návrhem nebyl úspěšný, požaduje upuštění od uložené sankce nebo její snížení. Přesně v tomto pořadí se věci musí zabývat i správní soud (rozsudek ze dne 30. listopadu 2005 č. j. 1 As 30/2004 - 82).

[12] Eventuální petitivy se uplatňují především v občanském soudním řízení, v němž předpokladem projednání eventuálního petitu je zamítnutí petitu primárního (srov. např. rozsudek ze dne 18. července 2005 sp. zn. 22 Cdo 2887/2004 či usnesení ze dne 20. března 2013 sp. zn. 30 Cdo 2053/2012).

[13] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pojmát eventuální petit v soudním řízení správním odlišně. Proto uzavírá, že v případě, že se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí, kterým byl uložen trest za přestupek, a eventuálně (tj. pro případ, že by soud tomuto návrhu nevyhověl) navrhuje upuštění od tohoto trestu nebo jeho snížení, soud nejprve přezkoumá zákonnost napadeného rozhodnutí, a pokud neshledá důvod pro jeho zrušení, zamítne primární návrh („žalobu“) a bude se zabývat eventuálním návrhem na moderaci. Moderaci uložené sankce nelze považovat za částečné vyhovění návrhu na zrušení rozhodnutí („žalobě“), jak dovozoval stěžovatel. Částečné vyhovění přichází v úvahu pouze tam, kde lze vyhovět i zcela – avšak současné vyhovění návrhu na zrušení rozhodnutí i návrhu na moderaci sankce je z povahy věci vyloučeno. Ačkoli formálně vzato bylo žalobou celé žalobkynino podání a výrok I rozsudku městského soudu se týkal pouze návrhu na zrušení rozhodnutí stěžovatele, je zřejmé, že „žalobou“ mínil městský soud právě tento návrh. Výrok o zamítnutí žaloby mu proto nebránil současně moderovat uloženou pokutu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2013 č. j. 2 As 130/2012 - 20, č. 2992/2014 Sb. NSS).

[14] V rozsudku městského soudu tudíž namítaný vnitřní rozpor není, jeho výrok I byl správný. Nejvyšší správní soud však přisvědčil výhradám stěžovatele proti způsobu, jakým městský soud snížil pokutu uloženou žalobkyni.

[15] Kasační přezkum rozhodnutí krajského soudu o návrhu na moderaci sankce je omezen podobně jako přezkum správního uvážení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. dubna 2012 č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto hodnotí „jen to, zda prvoinstanční soud nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil z nich nebo volné uvážení nezneužil, či zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2013 č. j. 2 As 130/2012 - 20). Těmto požadavkům rozhodnutí městského soudu zcela nedostálo.

[16] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. dubna 2012 č. j. 7 As 22/2012 - 23, č. 2672/2012 Sb. NSS, smyslem a účelem moderace „není hledání ‚ideální‘ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“. Pro zásah správního soudu tedy nestačí „běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla *zjevně nepřiměřená*“ (výše citovaný rozsudek č. j. 1 Afs 1/2012 - 36). Není však nutné, aby nepřiměřenost sankce dosáhla úrovně nezákonnosti, jak v kasační stížnosti uváděl stěžovatel, který podle všeho nesprávně interpretuje závěry výše citovaného rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012 - 36. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že nepřiměřenost s „kvalitou“ nezákonnosti je nutná pro zrušení rozhodnutí o přestupku podle § 78 odst. 1 s. ř. s., avšak nikoli pro moderaci sankce podle odstavce 2 tohoto ustanovení.

[17] Pokud soud k moderaci trestu za správní delikt přistoupí, je povinen odůvodnit, v čem spatřuje zjevnou nepřiměřenost trestu uloženého ve správním řízení a na základě jakých kritérií dospěl k nově stanovené výši (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. listopadu 2005 č. j. 1 As 30/2004 - 82).

[18] Nejvyšší správní soud musí především stěžovateli přisvědčit, že městský soud pokutu uloženou žalobkyni mechanicky snížil na polovinu, aniž zohlednil jiné okolnosti než to, že za podle jeho názoru závažnější jednání byly uloženy pokuty ve srovnatelné výši (na přitěžující okolnosti, z nichž vycházel stěžovatel, městský soud jen obecně odkázal, aniž zdůvodnil, které z nich a v jakém směru vzal v úvahu). Z rozsudků, které stěžovatel vyjmenoval v kasační stížnosti (jejichž obsah je Nejvyššímu správnímu soudu znám z úřední činnosti), je zřejmé, že snižování pokuty na polovinu v rámci moderace podle § 78 odst. 2 s. ř. s. je v poslední době jakýsi *modus operandi* senátu 8 A městského soudu, a to bez ohledu na výši původně uložené pokuty i povahu posuzovaných přestupků:

- rozsudkem ze dne 26. ledna 2022 č. j. 8 A 89/2019 - 44 městský soud snížil pokutu uloženou za provozování taxislužby vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, ze 100 000 Kč na 50 000 Kč,
- rozsudkem ze dne 16. března 2022 č. j. 8 A 88/2019 - 34 byla snížena na 50 000 Kč pokuta v původní výši 100 000 Kč uložená za chybějící doklad o oprávnění k podnikání ve vozidle a provozování taxislužby neevidovaným vozidlem,
- rozsudkem ze dne 16. března 2022 č. j. 8 A 78/2019 - 35 městský soud snížil ze 125 000 Kč na 62 500 Kč pokutu za chybějící doklad o oprávnění k podnikání ve vozidle a provozování taxislužby neevidovaným vozidlem (tedy za totožný souběh přestupků jako ve věci sp. zn. 8 A 88/2019),
- rozsudky ze dne 6. dubna 2022 č. j. 8 A 112/2019 - 40 a č. j. 8 A 128/2019 - 41 se týkají provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, které navíc řídil řidič bez potřebného

pokračování

oprávnění (v prvním případě šlo o souběh pěti takových přestupků a městský soud snižoval pokutu z 500 000 Kč na 250 000 Kč, ve druhém o jediný případ, přičemž městský soud snížil pokutu ze 120 000 Kč na 60 000 Kč),

- konečně rozsudkem ze dne 6. dubna 2022 č. j. 8 A 139/2019 - 43 městský soud snížil pokutu uloženou za přepravu vozidlem, které nebylo označeno střešní svítilnou TAXI a jménem a příjmením dopravce a nebylo vybaveno taxametrem, z 80 000 Kč na 50 000 Kč (tedy nikoli přesně na polovinu, z uvedeného rozsudku není zřejmý žádný důvod pro odchýlení od jinak převažující praxe senátu 8 A městského soudu).

Ve všech těchto případech městský soud moderaci odůvodnil prakticky shodně (viz níže). Lze souhlasit se stěžovatelem, že takový postup nedává příliš smysl, neboť v jeho důsledku jsou za podobná pochybení ukládány odlišné sankce – například 35 000 Kč v nyní projednávaném případě oproti 50 000 Kč ve věci sp. zn. 8 A 139/2019 – aniž by byl zřejmý jediný důvod pro takový postup. Za správný postup by Nejvyšší správní soud považoval, pokud by si městský soud stanovil přiměřenou sankci za určitý typ porušení zákona o silniční dopravě, a tu potom uplatňoval v každém konkrétním případě.

[19] Předmětem přezkumu v tomto řízení o kasační stížnosti je sice pouze jediné rozhodnutí městského soudu (rozsudek označený v návěští) a nikoli další zmíněné případy, avšak způsob, jakým městský soud postupoval v jiných řízeních, potvrzuje, že při moderaci sankce za přestupky uložené provozovatelům taxislužby využívajícím aplikaci Uber bez hlubší úvahy a toliko mechanicky snižuje pokutu uloženou ve správním řízení na polovinu, což však neodpovídá smyslu a účelu moderace sankce v soudním řízení správním, která má respektovat zásadu individualizace ukládaného správního trestu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2010 č. j. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS).

[20] Nejvyšší správní soud má i další výhrady k odůvodnění výroku o moderaci pokuty.

[21] Městský soud shledal pokutu ve výši 70 000 Kč uloženou ve správním řízení zjevně nepřiměřenou na základě porovnání s pokutami, které byly uloženy taxikářům za jednání, jež považoval za mnohem závažnější a společensky nebezpečnější. Konkrétně zmínil případ, kdy řidič taxi účtoval a inkasoval částku 500 Kč místo zaznamenané hodnoty přepravy ve výši 50 Kč a byla mu uložena pokuta ve výši 80 000 Kč, dále případ řidiče, který řádně neobsluhoval taxametr, který kvůli tomu na konci přepravy zaznamenal hodnotu 118 Kč, řidič přesto zákazníkům naučtoval za přepravu 400 Kč, a byla mu uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, a nakonec taxikáře, který do paměťové jednotky taxametru zaznamenal délku přepravy 2,6 km a jízdné 39 Kč, ačkoli skutečná délka přepravy byla 2,2 km a cena přepravy 390 Kč, za což mu byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč (srov. bod 94 napadeného rozsudku a tam citované rozsudky městského soudu ze dne 18. února 2020 č. j. 8 A 181/2016 - 48, ze dne 11. listopadu 2021 č. j. 8 A 185/2018 - 54 a ze dne 27. října 2021 č. j. 18 A 57/2020 - 62).

[22] Městský soud k tomu uvedl, že „absence dokladu o oprávnění k podnikání ve vozidle a provozování taxislužby vozidlem nezapsaným v evidenci vozidel taxislužby, a dopravním úřadem uváděné přítěžující okolnosti (vozidlo nebylo předepsaným způsobem označeno – absence střešní svítilny s nápisem TAXI, jména a příjmení dopravce; vybaveno – taxametr; řidič nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby) podle názoru soudu spotřebitele nijak nepoškozovalo“ (bod 96 napadeného rozsudku). Stěžovatel však oprávněně namítá, že toto odůvodnění neodpovídá posuzovanému případu. Žalobkyně nebyla pokutována za provozování taxislužby vozidlem nezapsaným v evidenci vozidel, nýbrž za to, že vozidlo neoznačila střešní svítilnou s nápisem TAXI a svým obchodním jménem (což nemohlo být zároveň přítěžující okolností, jinak by došlo k porušení zásady dvojího přičítání téhož), nezajistila

řádnou obsluhu taxametru (tedy nikoli za to, že by taxametr ve vozidle vůbec nebyl, zároveň ani v tomto případě nešlo o přitěžující okolnost, nýbrž o podstatu vytýkaného jednání) a nezajistila, aby byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie (v tomto jediném ohledu rozsudek městského soudu odpovídá obsahu rozhodnutí stěžovatele). Řidič žalobkyněna vozidla navíc oprávnění řidiče taxislužby měl, stěžovatel tuto okolnost mezi těmi přitěžujícími neuváděl.

[23] Městský soud dále jednoduše označil přestupky, jichž se dopustila žalobkyně, za administrativní (přičemž senát 8 A pravděpodobně považuje za administrativní jakýkoli přestupek, který spáchá provozovatel taxislužby využívající aplikaci Uber, viz rozsudky citované výše v bodě [18]), s tím, že nijak nepoškodily spotřebitele a pouze narušily podnikatelské prostředí. Vůbec se však nezabýval tím, že právě narušování podnikatelského prostředí bylo jednou z okolností, které správní orgány vedly ke stanovení konkrétní výše sankce (viz str. 10 rozhodnutí magistrátu). Pokud chtěl městský soud vyjádřit názor, že narušení podnikatelského prostředí je méně závažný následek než poškození spotřebitele, měl tak učinit srozumitelněji a adekvátně jej zdůvodnit.

[24] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že při uplatnění moderačního oprávnění by soud měl přihlížet k ustálené rozhodovací praxi, pokud v dané době existuje. Může se od ní sice odchýlit, avšak v konkrétním případě k tomu musejí být důvody (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. dubna 2012 č. j. 7 As 22/2012 - 23). To souvisí s obecným zájmem na shodném rozhodování skutkově obdobných případů, který vyplývá z principu právní jistoty. Rozdílné rozhodování různých senátů či samosoudců krajských soudů v obdobných věcech je nežádoucí a může způsobit nezákonnost soudního rozhodnutí, pokud se ten senát či samosoudce, který rozhoduje později, argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem, který mu měl či mohl být znám (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. září 2007 č. j. 2 As 94/2006 - 51, č. 1424/2088 Sb. NSS).

[25] V tomto směru lze považovat za relevantní rozsudky jiných senátů městského soudu, které v obdobných věcech návrhu žalobců (zastupovaných stejným advokátem jako žalobkyně v nyní projednávané věci) na moderaci sankce nevyhověly. Jmenovat lze například rozsudek ze dne 8. dubna 2021 č. j. 17 A 8/2019 - 62 (absence dokladu o oprávnění k podnikání ve vozidle a provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, pokuta ve výši 150 000 Kč), ze dne 17. června 2021 č. j. 15 A 91/2019 - 47 (neoznačení vozidla střešní svítlnou s nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce, nevybavení vozidla taxametrem, pokuta ve výši 100 000 Kč), ze dne 18. května 2020 č. j. 9 A 117/2018 - 49 (absence dokladu o oprávnění k podnikání ve vozidle, provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, pokuta ve výši 150 000 Kč) či ze dne 19. října 2020 č. j. 14 A 140/2019 - 36 (neoznačení vozidla střešní svítlnou s nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce, nevybavení vozidla taxametrem, absence dokladu o oprávnění k podnikání a výpisu z evidence vozidel taxislužby, pokuta ve výši 90 000 Kč). Se závěry těchto rozsudků stran výše pokuty se osmý senát městského soudu nijak nevypořádal, ačkoli mu musely být známy, neboť na ně v nyní napadeném rozsudku výslovně odkazoval (srov. body 73, 77 a 83).

[26] Posledně popsané nedostatky odůvodnění by sice ke zrušení rozsudku městského soudu nevedly, dokreslují však skutečnost, že městský soud nevěnoval dostatečnou pozornost všem relevantním okolnostem a prakticky bez jakékoli úvahy snížil pokutu uloženou žalobkyni na polovinu, což zůstává rozhodující výhradou Nejvyššího správního soudu vůči napadenému rozsudku a důvodem pro zrušení výroku o moderaci sankce.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tedy zrušil výrok II rozsudku městského soudu o snížení pokuty i na něj navazující výrok III o nákladech řízení a věc vrátil v tomto rozsahu městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Městský soud sice nepovažoval snížení pokuty za procesní úspěch žalobkyně a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok III tedy z jeho pohledu nebyl obsahově závislý na výroku II), jelikož však bude řízení před městským soudem pokračovat, bude nutné rozhodnout o jeho nákladech znovu.

[28] V rozsahu, ve kterém směřovala proti zamítavému výroku I rozsudku městského soudu, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, neboť nebyla důvodná (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] Městský soud bude v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Znovu tedy rozhodne o návrhu žalobkyně na snížení uložené pokuty. Pokud setrvá na závěru, že žalovaný uložil pokutu ve zjevně nepřiměřené výši, odůvodní svůj postup tak, aby odpovídal výše citované judikatuře i skutkovým okolnostem tohoto případu.

[30] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu